

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **A, s.r.o.**, se sídlem [REDACTED], zastoupeného JUDr. Bohumilem Růnou, advokátem se sídlem HRABA & CONSORTES, v.o.s., Kamlerova 795, 251 01 Říčany u Prahy, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství**, se sídlem Těšnov 13, 117 05, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2013, č. j. 49095/2013-MZE-15111,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 15. 8. 2013, č. j. 49095/2013-MZE-15111, se z r u š u j e pro vady řízení a věc s e v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný j e p o v i n e n nahradit žalobci k rukám právního zástupce JUDr. Bohumila Růny, advokáta se sídlem AK HRABA&CONSORTES v.o.s., Kamlerova 795, 251 01 Říčany u Prahy, náklady řízení ve výši 11 228 Kč, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 5. 9. 2012, č. j. KULK 58402/2012, tak, že byla změněna výše pokuty z částky 50 000 Kč na částku 25 000 Kč. Pokuta byla žalobci jako vlastníku vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu uložena za správní delikt spočívající v nepředání vybraných údajů z majetkové evidence vodovodu a kanalizace a z jejich provozní evidence za rok 2011 vodoprávnímu úřadu Městský úřad Česká Lípa v termínu do 28. února 2012, neboť tím došlo k porušení povinnosti dle § 5 odst. 3 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“).

Žalobce namítal, že areálová kanalizace není kanalizací pro veřejnou potřebu, na jeho pozemcích se nenachází a s výjimkou části čistírny odpadních vod žalobce nevlastní žádné vodní dílo. Zdůraznil, že nehodlá provozovat kanalizaci pro veřejnou potřebu ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích, a jeho právní předchůdci ■■■ a následně ani ■■■ nebyli provozovatelem veřejné kanalizace či kanalizace pro veřejnou potřebu. Správní orgány v rozporu s § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nerespektují žalobcovo právo provozovat vodovod a kanalizaci jako areálovou, kterou takto nabyl v dobré víře. Žalovaný či krajský úřad měli dle § 39 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích zahájit řízení, o změně charakteru kanalizace nebylo Ministerstvem zemědělství rozhodnuto. Žalobce vlastní jen přípojky kanalizace splaškové, kanalizace dešťové nacházející se na pozemcích st. p. č. ■■■, st. p. č. ■■■ a p. č. ■■■ a dále jímky čistírny odpadních vod nacházející se na pozemku p. č. ■■■, včetně přípojek dešťové a splaškové kanalizace na pozemcích p. č. ■■■, ■■■ a ■■■. Chybí pozemky st. p. č. ■■■ a ■■■ a některé další. Žalobce tak vlastní potrubí, které bylo v povolení výstavby čistírny odpadních vod ze dne 5. 8. 1977, č. j. Vod/6174/77-235-Ing.Opl/Sm, charakterizováno jako přípojka a které nebylo postupem podle § 3a odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích přehodnoceno. Dále žalobce upozornil na to, že čistírna odpadních vod není jako celek ve vlastnictví žalobce. Není tak vlastníkem žádného z vodních děl, které by mělo tvořit kanalizaci pro veřejnou potřebu. Ustanovení § 1 písm. g) vyhlášky č. 428/2001 Sb. nelze v daném případě použít, neboť přípojka je vedena přímo na čistírnu odpadních vod. Provozování čistírny odpadních vod se děje na základě povolení k vypouštění, ale ani toto vodoprávní rozhodnutí nehovoří o kanalizaci pro veřejnou potřebu. Žalobce zopakoval, že areálové kanalizace byly vždy povolovány obecným stavebním úřadem, nikoli vodoprávním či vodohospodářským, jako přípojky, nikoli jako vodohospodářská díla. V době, kdy žalobce objekt kupoval, na čistírnu odpadních vod přitékalo od třetích osob jen 7,35 m³ vody za den, a žalobce je tedy v dobré víře, že provozovatelem vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu není. Pře kvalifikace na vodovod a kanalizaci pro veřejnou potřebu přes výzvu ze strany žalobce neproběhla. Správní orgány žalobci neumožnily seznámit se s podklady pro řízení, nebylo mu sděleno, kdy a kde se s nimi žalobce může seznámit, v rozporu se zákonem o tom nebylo vydáno usnesení. Žalobce se nadto správního deliktu dle § 33 odst. 1 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích nemohl dopustit, z logického a gramatického výkladu plyne, že zákonodárce předpokládá předání údajů jak o vodovodech, tak současně a neoddělitelně o kanalizaci, přitom žalobce není vlastníkem vodovodu pro veřejnou potřebu. Žalovaný ve svém rozhodnutí na řadu argumentů žalobce nereagoval, jednalo se o argumenty týkající se stavebního určení objektů, využívané kapacity, ale i toho, že předchozí vlastníky objektů Likavata, s.r.o. vlastníkem a provozovatelem vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu nebyl.

Z uvedených důvodů je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy, žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí prvostupňového a požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v odůvodnění rozhodnutí byly námítky žalobce řádně vypořádány, odůvodnění vychází z právního názoru Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci vyjádřeného v rozsudku ze dne 29. 5. 2013,

č. j. 59A 7/2013-53. Soud oponoval závěru správních orgánů, že žalobce je vlastníkem vodovodu pro veřejnou potřebu a konstatoval, že se jedná o tzv. sdruženou vodovodní přípojku. Dal ovšem zapravdu správním orgánům, pokud měly za to, že žalobce je vlastníkem kanalizace pro veřejnou potřebu, neboť částečně vlastní čistírnu odpadních vod a kanalizačního potrubí, které je třeba posoudit jako stokovou síť ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích ve spojení s § 1 písm. g) prováděcí vyhlášky č. 428/2001 Sb., kam přitékají odpadní vody i jiných odběratelů. Žalovaný proto, jsa vázán tímto právním názorem soudu, při novém projednání věci přistoupil ke snížení sankce uložené krajským úřadem, neboť sankce měla být uložena jen v části týkající se kanalizace ve vlastnictví žalobce, nikoli vodovodní části infrastruktury. Žalovaný oponoval tomu, že by žalobci nebylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Také nesouhlasil s tím, že by pokuta podle § 33 odst. 1 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích šla uložit jen v případech současného provozování vodovodu a kanalizace. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

III. Průběhu správního řízení

V souzené věci je podstatný průběh správního řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí žalovaného.

Jak je soudu známo z jeho úřední činnosti, a to ze související části správního spisu předloženého současně žalovaným k věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 59A 86/2013, již před zahájením sankčního řízení za porušení povinností plynoucích ze zákona o vodovodech a kanalizacích proběhlo dne 24. 3. 2011 v areálu žalobce ústní jednání, při němž se žalobce bránil tomu, že by byl vlastníkem čistírny odpadních vod a kanalizace, uváděl, že ji jen provozuje a že není ani vlastníkem veřejného vodovodu. Při jednání bylo konstatováno, že žalobce neplní povinnosti podle zákona o vodovodech a kanalizacích a nemá oprávnění k provozování vodovodu a kanalizace. Při místním šetření byl předložen doklad o předání majetkové a provozní evidence za rok 2010 ze dne 24. 2. 2011, kterou vyplnil žalobce jako vlastník vodovodu a kanalizace pro veřejnou spotřebu.

Řízení o uložení sankce pro porušení povinnosti vlastníka vodovodu a kanalizace dle § 5 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích bylo krajským úřadem zahájeno po šetření na Městském úřadu Česká Lípa, kde bylo zjištěno, že žalobce tomuto vodoprávnímu úřadu nepředal vybrané údaje z majetkové evidence vodovodů a kanalizace a z jejich provozní evidence.

Rozhodnutím ze dne 5. 9. 2012, č. j. KULK 58402/2012, krajský úřad žalobci jako vlastníku vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu uložil dle § 33 odst. 1 písm. b) a odst. 9 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích pokutu 50 000 Kč za nepředání vybraných údajů z majetkové evidence vodovodu a kanalizace a z jejich provozní evidence za rok 2011 vodoprávnímu úřadu Městský úřad Česká Lípa v termínu do 28. února 2012, když tímto jednáním byla žalobcem porušena povinnost podle § 5 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích (výrok I.). Zároveň byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč (výrok II.). V odůvodnění rozhodnutí krajský úřad konstatoval, že žalobce předložil doklad o předání majetkové a provozní evidence za rok 2010, doklad o koupi inženýrských sítí včetně vodovodní přípojky a splaškové kanalizace a jímky čistírny

odpadních vod a povolení k nakládání s vodami, povolení k vypouštění odpadních vod z čistírny odpadních vod. Bylo tak prokázáno vlastnictví předmětných vodních děl bývalého podniku ■■■, jež postupně přešly do vlastnictví společnosti Likanavata, s.r.o. a následně do vlastnictví žalobce. Krajský úřad uvedl, že vodovod žalobce navazuje na vodovod pro veřejnou potřebu v majetku ■■■. a stal se provozně souvisejícím vodovodem pro veřejnou potřebu. Obdobně je třeba postupovat i v případě čistírny odpadních vod, která se stane čistírnou pro veřejnou potřebu, pokud se na ni připojí kanalizace pro veřejnou potřebu se dvěma odběrateli mimo žalobce. Předmětný vodovod a kanalizace zakončená čistírnou odpadních vod se stala vodovodem a kanalizací pro veřejnou potřebu nabytím účinnosti zákona, tj. 1. 1. 2002, a na žalobce se vztahují povinnosti uvedené v zákoně. Žalobce dodává vodu dalším subjektům, tedy provozuje vodovod a provozuje čistírnu vod, na kterou jsou napojeni do kanalizace další producenti odpadních vod, když platné povolení k nakládání s vodami bylo vydáno dne 19. 12. 2008 s tím, že žalobce tehdy prokázal, že je oprávněný k předmětnému vodnímu dílu, a to kanalizaci a čistírně odpadních vod.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 12. 2012, č. j. 179207/2012-MZE-15111, bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno a žalobcovo odvolání zamítnuto. Žalovaný se ztotožnil se skutkovými zjištěními a právním posouzením a závěrem krajského úřadu o tom, že žalobce porušil povinnost dle § 5 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích a dopustil se tak správního deliktu dle § 33 odst. 1 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích. Řádně odůvodněnou shledal žalovaný i výši uložené pokuty.

Uvedené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem podepsaného soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 59A 7/2013-53, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Soud se, jak již bylo řečeno shora, ztotožnil s posouzením infrastruktury ve vlastnictví žalobce, pokud jde o kanalizaci pro veřejnou potřebu, nesouhlasil ale s tím, že by byl žalobce zároveň i vlastníkem vodovodu pro veřejnou potřebu, a to protože se v jeho případě jedná o tzv. sdruženou přípojku. Soud uzavřel s tím, že žalovaný i krajský úřad nesprávně vycházeli při uložení pokuty dle § 33 odst. 1 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích z toho, že žalobce také porušil ohlašovací povinnosti vlastníka veřejného vodovodu dle § 5 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích. Protože byla pokuta uložena i za porušení povinností žalobce jako vlastníka vodovodu, který správní orgány nesprávně posoudily jako vodovod pro veřejnou potřebu, mohlo to mít dle názoru soudu vliv na rozhodnutí o uložení sankce podle § 33 odst. 9 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích za porušení povinností dle § 5 odst. 3 tohoto zákona.

Po zrušení rozhodnutí ze dne 4. 12. 2012 zmíněným rozsudkem zdejšího soudu pokračoval žalovaný v řízení a vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 15. 8. 2013, č. j. 49095/2013-MZE-15111, kterým o odvolání žalobce znovu rozhodl tak, že podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu rozhodnutí krajského úřadu změnil v části výroku o výši pokuty a pokutu žalobci uloženou dle § 33 odst. 1 písm. b) a odst. 9 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích snížil na z původních 50 000 Kč na 25 000 Kč. V odůvodnění žalovaný citoval závěry soudu obsažené ve zrušujícím rozsudku a vzhledem k tomu, že sankce měla být vyměřena pouze v části týkající se kanalizace pro veřejnou potřebu ve vlastnictví žalobce, nikoliv vodovodní části infrastruktury, konstatoval, že v rámci nového projednání věci přistoupil ke snížení pokuty uložené krajským úřadem.

IV. Posouzení soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního vztahu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., přičemž zjistil, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z důvodů, jež soud rozvede následně.

Na úvod považuje soud za nutné vyjádřit se k námitce, že uvedeného správního deliktu se žalobce nemohl dopustit, neboť § 33 odst. 1 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích (jež za správní delikt právnické osoby považuje nepředání vybraných údajů z majetkové a provozní evidence vodovodů a kanalizací podle § 5 odst. 3 cit. zákona), předvídá současné a nedílné předání vybraných údajů z majetkové a provozní evidence vodovodů a kanalizací. Tato námitka totiž souvisí s důvody, pro které soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Výkladu zastávanému žalobcem musí soud oponovat. Byť zákonodárce užil spojku „a“ ve spojení s předáním vybraných údajů z majetkové evidence vodovodů a kanalizací a z jejich provozní evidence, z logiky věci je nutno dovodit, že vlastní-li určitý subjekt pouze kanalizaci sloužící veřejné potřebě, stěží může vést i majetkovou a provozní evidenci vodovodů pro veřejnou potřebu. Skutečnost, že určitý subjekt může vlastnit pouze kanalizaci pro veřejnou potřebu, nikoli současně veřejný vodovod, plyne nejen z úvodní věty § 33 odst. 1 cit. zákona, ale právě i z § 5 odst. 1, odst. 2, odst. 3 cit. zákona, které předvídají, že povinnost vést majetkovou a provozní evidenci a předávat z ní vybrané údaje příslušnému vodoprávnímu orgánu, stíhá vlastníka vodovodu „nebo“ kanalizace. Na podporu tohoto výkladu lze odkázat i na § 6 odst. 1 cit. zákona, jež hovoří o povolení k provozování vodovodu „nebo“ kanalizace, tedy rovněž toto ustanovení neváže vlastnictví vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu na sebe navzájem.

Nyní již k zjištěným vadám žalobou napadeného rozhodnutí. K vadám rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů soud přihlédne z úřední povinnosti, neboť jen přezkoumatelné rozhodnutí je pojmově schopno soudního přezkumu z hlediska uplatněných žalobních bodů.

V souzeném případě jsou předmětem soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů ve věci uložení sankce za porušení povinnosti dle § 5 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, podle něhož *vybrané údaje z majetkové evidence vodovodů a kanalizací a z jejich provozní evidence, stanovené prováděcím právním předpisem, je vlastník vodovodu nebo kanalizace povinen bezplatně předávat vodoprávnímu úřadu, a to každoročně vždy do 28. února za předcházející kalendářní rok.* Povinnost vést majetkovou a provozní evidenci vodovodů a kanalizací jejich vlastníkům ukládá § 5 odst. 1, odst. 2 cit. zákona, když rozsah a způsob vedení těchto evidencí stanoví prováděcí právní předpis (§ 5 odst. 6 cit. zákona). Nepředání vybraných údajů z majetkové a provozní evidence vodovodů a kanalizací podle § 5 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích právnickou osobou je správním deliktem podle § 33 odst. 1 písm. b) cit. zákona, za nějž lze podle odst. 9 písm. d) tohoto ustanovení uložit pokutu do 500 000 Kč.

V obecné rovině soud připomíná, že rozhodnutí vydané v I. stupni správního řízení a v řízení odvolacím zásadně tvoří jeden celek, přičemž těžiště vlastního rozhodnutí spočívá vždy ve výroku rozhodnutí samotných, neboť je to výrok rozhodnutí, který ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu obsahuje řešení otázky, jež je předmětem řízení. Rovněž odůvodnění správních rozhodnutí vydaných v obou stupních tvoří jeden celek a zásadně musí odrážet rozhodnutí ve věci samé obsažené ve výroku rozhodnutí.

Pokud jde o rozhodnutí o uložení sankce za správní delikt, správní orgány rozhodují ve výroku nejen o vlastním uložení sankce (např. ve formě pokuty) dle příslušných ustanovení zákona (výrok o trestu), ale výrok takového správního rozhodnutí musí obsahovat také popis skutku spočívající v uvedených relevantních skutečnostech tak, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným a zároveň bylo z výroku zřejmé, že došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty správního deliktu (výrok o vině).

Právě uvedené musí mít na zřeteli i odvolací správní orgán, rozhoduje-li v intencích § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu o změně prvostupňového rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt.

Žalovaný při vydání žalobou napadeného rozhodnutí shora uvedené zásady opomenul. Přestože se cítil být vázán právním názorem soudu v tom směru, že žalobci byla nesprávně uložena pokuta i za nesplnění povinnosti, které zákon o vodovodech a kanalizacích ukládá v ustanovení § 5 odst. 3 také vlastníku vodovodu pro veřejnou potřebu, ačkoli nebyl vlastníkem vodovodu pro veřejnou potřebu, a toto jasně deklaroval v odůvodnění svého rozhodnutí, přikročil ke změně prvostupňového rozhodnutí pouze v části výroku I. týkající se výše pokuty uložené dle § 33 odst. 9 písm. d) cit. zákona za správní delikt dle § 33 odst. 1 písm. b) cit. zákona. Jak žalovaný uvažil o výroku I. o vině žalobce (v němž krajský úřad formuloval porušení povinnosti dle § 5 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích tím, že žalobce jako vlastník vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu nepředal vybrané údaje z majetkové evidence vodovodu a kanalizace a z jejich provozní evidence za rok 2011 vodoprávnímu úřadu Městskému úřadu Česká Lípa v termínu do 28. února 2012) z výroku rozhodnutí žalovaného výslovně neplyne. Žalovaný, ačkoli rozhodnutí krajského úřadu měnil jen z části, v rozporu s § 90 odst. 5 správního řádu současně nevyslovil, že ve zbytku se rozhodnutí krajského úřadu jako správního orgánu I. stupně potvrzuje, což samo o sobě může představovat vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Navíc v důsledku toho, že část výroku I. rozhodnutí, v němž krajský úřad porušení povinnosti dle § 5 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích shledal ze strany žalobce též v porušení povinnosti vlastníka vodovodu pro veřejnou potřebu ve vztahu k nepředání majetkové a provozní evidence vodovodu, žalovaný ponechal nezměněnou (byť v rozporu s § 90 odst. 5 správního řádu výslovně nepotvrzenou), ocitl se výrok I. rozhodnutí v této části zcela v rozporu s odůvodněním rozhodnutí žalovaného, resp. tato část výroku I. již nemá oporu v odůvodnění rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž žalovaný zcela akceptoval právní názor zaujatý soudem, že žalobce není vlastníkem vodovodu pro veřejnou potřebu a sankce mu má být vyměřena jen ve vztahu k porušení povinnosti vlastníka kanalizace pro veřejnou potřebu, tedy žalovaný v tomto směru revidoval část odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

V. Závěrečné posouzení a náklady řízení

Soud shledal v důsledku postupu žalovaného napadené rozhodnutí vadným ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a), písm. c) s. ř. s. S ohledem na zjištěnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí se soud nezabýval vznesenými žalobními námitkami. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.

Soud rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s., v němž bude tento správní orgán vysloveným právním názorem soudu vázán v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. Žalovaný rozhodne znovu o odvolání žalobce ve věci uložení pokuty za správní delikt, přičemž bude jeho povinností vydat přezkoumatelné rozhodnutí, jehož výrok bude v intencích § 90 odst. 1, případně i odst. 5 správního řádu tvořit souladný celek s výroky rozhodnutí prvostupňového, a které nalezne odraz v řádném odůvodnění jak co do naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu dle § 33 odst. 1 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích, tak co do výše uložené pokuty podle § 33 odst. 9 písm. d) ve spojení s § 34 odst. 2 cit. zákona.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků, dále odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 [2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), a částkou 1 428 Kč odpovídající příslušné 21 % DPH z odměny a příslušných náhrad v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s., celkem tedy 11 228 Kč. Soud uložil žalovanému správnímu orgánu, aby vyčíslené náklady řízení žalobci nahradil v přiměřené lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho právního zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 19. května 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu